

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ap 1:15-17.20a.20c-26)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil tõusis Peetrus püsti oma vendade seas, keda oli kokku tulnud ligi sadakakskümmend, ja ütles: "Mehed, vennad: kirjasõna, mille Püha Vaim Taaveti suu kaudu on Juuda kohta öelnud, pidi täide minema, sest Juudas, kes oli meie hulgast ja kellel oli osa meie ametis, hakkas teejuhiks neile, kes Jeesuse kinni võtsid. Nii on aga Psalmide raamatus kirjutatud: tema amet saagu teisele.

Sellepärast peab nüüd üks nendest meestest, kes on käinud ühes meiega kogu selle aja, mil Jeesus oli meie juures ning käis sisse ja välja, alates ristimisest, millega teda ristis Johannes, kuni päevani mil ta meilt ära võeti, andma koos meiega tunnistust Jeesuse ülestõusmisest."

Ja nad seadsid ette kaks meest: Joosepi, keda hüüti Barsabaseks, lisanimega Justuseks, ja Mattiase. Ning nad palvetasid ja ütlesid: "Issand, kõikide südamete tundja, näita meile, kumma neist kahest oled Sina ära valinud, et see teenimine ja apostliamet temale saaksid Juuda asemel, kes selle ära põlgas ja läks oma teed." Ja nad heitsid liisku nende kahe vahel ja liisk langes Mattiasele, ning tema arvati nende üheteistkümnepostli juurde.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 103:1-2.19-29ab. R:19)

R: Issand on rajanud oma aujärje taevasse.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja ära unusta kõiki tema heategusid.

R:

Nii kõrgel kui taevas on üle maa,
nii suur on tema heldus neile, kes teda kardavad.

Nii kaugel kui koit on loojangust,
nii kaugemale viib ta meist meie üleastumised.

R:

Issand on rajanud oma aujärje taevasse,
tema kuningriik laiub üle kõige.

Kiitke Issandat, kõik tema inglid,
teie, vägevad sangarid, kes te täidate tema käske!
R:

(Teine lugemine 1Jh 4:11-16)

Lugemine püha apostel Johannese esimesest kirjast:

Mu armsad, kui Jumal meid nõnda on armastanud, siis peame ka meie üksteist armastama. Keegi pole Jumalat kunagi näinud, aga kui me armastame üksteist, siis jääb Jumal meisse ja meie armastus tema vastu on täiuslik. Ja sellest me võime ära tunda, et tema jääb meisse ja meie temasse, et tema on andnud meile oma Vaimu. Ja me anname sellest tunnistust, et Isa on saatnud oma Poja maailma lunastajaks. Kui keegi tunnistab, et Jeesus on Jumala Poeg, siis Jumal jääb temasse ja tema Jumalasse. Ja meie oleme ära tundnud selle armastuse, millega Jumal meid armastab. Jumal on armastus, ja kes jääb armastusse, jääb Jumalasse ja Jumal jääb temasse.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,
ma tulen teie juurde ja teen rõõmsaks teie südame. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 17:11b-19)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Viimsel õhtusöömaajal tõstis Jeesus oma pilgu taevasse ja palvetas nende sõnadega: “Isa, hoia neid, minu jüngeid, Sinu nimes, mille sa mulle oled andnud, et nad oleksid üks, nõnda nagu meie oleme üks. Nii kaua kui ma olin nende juures, hoidsin mina neid sinu nimes, mille sa mulle olid andnud, ning ma hoidsin neid ja keegi neist pole kaduma läinud peale hukatuse poja, et kiri täide läheks. Nüüd aga tulen ma Sinu juurde ja räägin sellest, nüüd, kui ma olen veel maailmas, et minu rõõm oleks nende sees täiel määral. Mina olen sinu Sõna neile edasi andnud ja maailm vihkab neid, sest nad pole sellest maailmast, nii nagu minagi ei ole sellest maailmast. Ma ei palveta selle eest, et sa nad maailmast ära võtaksid, vaid et sa hoiaksid neid kurja eest. Nad ei ole maailmast, nii nagu minagi ei ole maailmast. Pühitse neid tõe sees; sinu Sõna on tõde. Nii nagu sina saatsid maailma mind, nii olen mina saatnud nemad maailma. Ja nende eest ma pühitsen iseenda ohvrianniks, et nemad oleksid pühitsetud tões.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, üks sipelgas ronib vaevaliselt metsateel oma pesa poole, tassides männiokast. Kui me teda vaatame, siis tundub ta meile indiviidina – aga seda vaid sellepärast, et me näeme maailma teatud määral enese peegelpildis. Sipelgat tajume täiesti eraldiseisva organismina, sest just niisugusena tunnetame me seespidi ka iseennast. Tõepoolest, sipelga keha ei ole kellegi küljes kinni ja ta toimetab ringi näiliselt üsna sõltumatult. Lähemal uurimisel selgub aga, et tegelikult on ta pigem osake suurest pesast – droon, kes järgib programmina kogu pesaühiskonna ellujäämisstrateegiat.

Kes teab, võibolla on siis ka meie individuaalsus Jumala ees küsitav, ja maailm on nagu inim-sipelgapesa. Kui Jumal ütleb enda kohta “meie”, siis ei pruugi see tingimata olla lihtsalt majesteetlik mitmus, vaid see võib tähendada Jumalat koos meiega, kes me oleme loodud tema näoliseks. Nii kuulub inimene jumalasarvaste olendite perekonda, ja see tähendab meie jaoks, et meil tuleb seista kõige loodu hüvangu eest ja valitseda maailma nende reeglite järgi, mis Looja meile on määranud.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kuidas näeme meie maailma, kuidas jagame inimesi omadeks ja võõrasteks, headeks või halbadeks?

See valik pole tegelikult tundmatu isegi loomadele. Sõjaväeosas, kus ma teenisin, peeti koera. Võibolla on seda isegi palju öeldud, sest üks oli see lihtsalt üks hulkuv koer, kes end väeosa köögi juurde sisse seadis ja seal kodunes. Väeosa territooriumil elas mitusada meest, nii et isiklikult tunda see koer kõiki ilmselt ei saanud; nii oligi ta õppinud jagama inimesed omadeks ja võõrasteks mundri järgi – kes olid mundris, neid kohtles ta sõpradena, kes tulid tsiviilriides, nende peale haukus ja urises. Kahtlemata olid tema lähemad sõbrad küll need, kes alaliselt köögi juures töötasid, kuid tuleb tunnistada, et koer õpetas oma käitumisega ka sõdureid teda omaks ja enda hulka kuuluvaks pidama.

Kuidas aga ära tunda neid, keda Jumal omaks peab, kelle tema on ära valinud? Ega saa meiegi laias plaanis otsustada muud moodi kui niiöelda “mundri järgi”: näiteks, “meie inimesed” on need, kes kuuluvad minu kogudusse, kes on samast kirikust, inimesed, keda teame kristlastena teistest kirikutest... Aga ka laiemad ühiskondlikud niiöelda “mundrid” on meie jaoks tähtsad – inimesed,

kelle kohta teame, et nad kuuluvad meile sümpaatsesse parteisse, või siis need, kelle seisukohad on meile vastuvõetamatud. Paraku ainult pilgu pealeviskamisest ei piisa, nagu vanasõnagi ütleb: inimest võetakse vastu riietuse järgi, kuid ära saadetakse käitumise järgi. Kellegi üle otsustamiseks tuleb teda lähemalt tunda, ja see on võimalik ainult omaenda lähemas ümbruses: oma perekonna, sõpruskonna või töökaaslaste keskel.

Kuid vaade endast välja on samal ajal ka vaade enda sisse. Kui me üritame hinnata teisi, siis märkame, et teiste abil hindame ka iseennast, ja jõuame nii kõige tähtsama küsimuse juurde: kes olen mina? Kas see, mida endast arvan, mida teised inimesed minust arvavad, või mida mina neist arvan, võiks peegeldada kuidagi ka Jumala hinnangut mu käitumisele? Kas saan ma tema ilmutusest õigesti aru, või olen vaid osake sellest maailmast – olen määratud kaduma olematusse koos sellega?

Armsad õed ja vennad, võibolla oleks tore, kui me võiksime kõik need inimesed, kelle Jumal on andnud Jeesusele, juba väliste märkide järgi ära tunda. Siis teaksime, keda saab usaldada ja keda mitte. Kuid ilmselt on inimese ülesanne siin maailmas keerulisem – olla loodud olend ja samal ajal looja, elada endasarnaste inimeste seas, kellel on samad ülesanded, sama väärikus ja samad õigused, kuid väga erinevad võimed teha nii head kui kurja. Pealegi elame ju kõik Jumala valvsa pilgu all, ilma teda nägemata. Nii ei jäägi muud üle, kui esmalt end ise niiöelda “ära valida”: otsustada, et ma tahan teha kõik, et Jumalal oleks põhjust võtta mind enda omade hulka. Aga päris kindlad ei tohi me siin maailmas kunagi olla, et me oleme just õigel teel. See kahevahelolek on osaks loodud olendi kutsumusest, kellele on antud vabadus olla ise looja. Aamen.